بسم الله الرحمن الرحيم

﴿وَعَدَ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا مِنكُمْ وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَيَسْتَخْلِفَنَّهُمْ فِي الْأَرْضِ كَمَا اسْتَخْلَفَ الَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ وَلَيُمَكِّنَنَّ لَهُمْ دِينَهُمُ الَّذِي ارْتَضَىٰ لَهُمْ وَلَيُبَدِّلَنَّهُم مِّن بَعْدِ خَوْفِهِمْ أَمْنًا يَعْبُدُونَنِي لَا يُشْرِكُونَ بِي شَيْئًا وَمَن كَفَرَ بَعْدَ ذَٰلِكَ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ﴾

د حزب التحرير
ولايه افغانستان
مطبوعاتي دفتر

حزب التحرير
HIZB UT TAHRIR

چهارشنبه،9 صفر، ۱۴۴۶هـ | 2024/08/15م | ګڼه: ح.ت.افغ 1446/4

مطبوعاتي اعلاميه

د زمري ۲۴مه؛ له وياړه ډکه ورځ چې ثمره يې له لاسه وځي!

د اسد ۲۴مه (د اګسټ ۱۵مه) د جمهوريت د پرځېدو او کابل ته د مجاهدينو د داخلېدو له درېيمي کليزې سره برابره ده. دا ورځ له یوه اړه د اشغالګرو د ماتې او له بله اړخه د جمهوري نظام د پرځېدو په خاطر يوه تاريخي او مبارکه ورځ ګڼل کېږي. دا ورځ هغه فرصت و چې افغانستان يکې له مرکزي اسيا سره په وحدت کولی شول چې د خلافت په څواکمن دولت بدل شي، خو له بده مرغه د تېرو درېيو کلونو په اوږدو کې غربي قدرتونو، د سيمې خاينو حکامو او نامطلوبو عناصرو هڅه وکړه چې حاکم نظام له دغې موخې منحرف کړي.

څينو هغه وخت دغه بدلون «نصرت» وباله. ځرنګه چې "نصر" په لغت کې "باراني اوبو" ته ويل کېږي چې ځمکه خړوبوي او ژوندی يې ساتي، د ټولې نړۍ د مسلمانانو هيله دا وه چې د افغانستان پر محوريت به د خلافت د تاسيس او د اسلام په حاکميت سره "د باران د رحمت" شاهدان وي؛ د يوې شرعي اصطلاح په حيث بيا د هغه څواکمن د ملاتړ او مرستې په معنا دی چې داسې څواک او نفوذ په واک کې لري چې د اسلام حاکميت تقويه کړي او حفاظت او ساتنه يې وکړي.

خو له بدغه مرغه تر نن ورځې د "نصرت" او "رحمت د باران" شواهد ونه ليدل شول، بلکې يوازې د "غلبې" يادونه کولی شو. د نصرت له حکمتونو او ښکلاوو يو دا دی چې د الله تعالی دين تمکين پيدا کوي، مسلمانان د رهبرۍ په چاره کې د ځمکې وارثان ګرځي او دولت د دين د اظهار او اعلاء کلمة الله لپاره جهاد کوي، فتح تر لاسه کېږي، سرحدونه ماتېږي، د مسلمانانو له وينو او مقدساتو دفاع کېږي او خلک جوپې جوپې اسلام يا دار الاسلام ته داخلېږي.

خو په تېرو درېيو کلونو کې فعلي حاکميت د حکومتولۍ، اقتصاد، تعليم او تربيې، ټولنې او بهرني سياست په برخو کې اسلام په بشپړ او هر اړخيز ډول نه دی پلی کړی، په پولو کې محبوس پاتې دی، جهاد يې معطل کړی دی او د ختيځ ترکستان، مرکزي اسيا، فلسطين او نورو اسلامي خاورو له مستضعفينو څخه يې دفاع نه ده کړې او عملاً هڅه کوي چې ځان په نړيوال سيکولر نظم کې ورګډ کړي. په دغو درېيو کلونو کې نه يوازې جوپې جوپې خلک په اسلام کې نه داخلېږي، بلکې جوپې جوپې او ميليونونه خلک زموږ له خاورو څخه غرب ته تېښته کوي. ايا دا همغه مجاهدين نه وو چې ناټو ته يې د احزاب د لښکر په څېر ماته ورکړه؟ خو نن وينو چې د دښمن په زړه کې ورځ په ورځ له مجاهد څخه وېره کمېږي. دا د غير شرعي سياست پايله ده. کله چې احزابو ماته وخوړه، رسول الله صلی الله عليه وسلم له هغوی سره سوله و نه کړه، له هغوی څخه يې د مرستو او په رسميت پېژندلو غوښتنه و نه کړه، له کفارو سره نرم او له مسلمانانو او دعوتګرانو سره شديد نه شو، بلکې ويې فرمايل:

«الآن نغزوهم ولا يغزونا؛ نحن نسير إليهم» (صحيح البخاری)

ژباړه: *اوس موږ د جګړې لپاره په هغوی پسې ورځو، هغوی په موږ پسې د جګړې لپاره نه راځي، موږ د هغوی پر لور ور درومو.*

موږ پوهېږو چې د مجاهدينو په منځ کې داسې رهبران شته چې په زړه کې د اسلام تشويش لري او د خير په نيت کې يې هيڅ شک نه شته، خو د اسلام د نه تطبيق او حمل له امله حتا تر ټولو مخلص زړونه هم زنګ نيسي او د خير فرصت او توفيق ترې اخيستل کېږي. که څه هم داسې توجيهات مطرح کېږي چې ګواکې د دغو کارونو لپاره «ترتيبات او تياري روان دي او له بېړې بايد ډډه وشي»، خو درې کاله د اساسي کارونو، اسلام د بشپړ تطبيق او حمل لپاره لږ وخت نه دی!

ځرنګه چې د دولتولۍ لپاره د رسول الله صلی الله عليه وسلم ـ چې د مسلمانانو لپاره د دولتولۍ الګو ده ـ لومړی ګام له خلکو او د قدرت او نفوذ له څښتنانو څخه د شرعي بيعت اخيستل و؛ دويم ګام يې په اسلام کې د دولتولۍ د اساسي اصولو او سرو کرښو تعريف و، تر څو اسلامي دولت له نورو دولتونو ځانګړی شي. هغه صلی الله عليه وسلم په لومړي کال کې د "امت" مفهوم متبارز کړ، د دولتولۍ نظامونه يې پر ښينو ودرول او په بهرني سياست کې يې په ځرګنده توګه بيان کړه چې د دولت موخه د دين اظهار او دغې موخې ته د رسېدو طريقه قتال دی. په همدې دليل يې د درېيو کلونو په اوږدو کې د اسلامي دولت لښکر له خپلو پولو بهر څو سريو او غزاوو ته ولېږه او په دويم کال يې د بدر په غزا کې له ډېرو لږو نظامي امکاناتو سره قريش مشرکينو ته ماتې ورکړه. خو له بده مرغه چې په تېرو درېيو کلونو کې د دولتولۍ اساسي کرښې نه دي روښانه شوي او عملاً د حاکم نظام د څينو رهبرانو هڅې د اسلام د تطبيق او خلکو د هدايت پر ځای د خلکو او دعوتګرانو پر ځپلو او د قدرت پر سر پر سيالۍ ورټولې شوي دي.

موږ خپلو مجاهدينو ورونو ته يادونه کوو چې دين نصيحت دی. اوس هم فرصت له لاسه نه دی وتلی چې "غلبه" د الله تعالی پر نصرت بدله کړو، په دې شرط چې له الله تعالی سره ميثاق د دولتولۍ اساس وګرځوو او د حق مومنانو صفات خپل کړو. موږ باور لرو چې د مجاهدينو په منځ کې ستر خير شته او تقوا او اخلاص د هغوی په منځ کې خپې وهي. پر دغه اساس، پکار ده چې قدرت ـ چې د الله تعالی امانت دی ـ د اسلام د تطبيق او حمل لپاره وکارول شي. که اسلام تطبيق نه شي، نو مجاهدين او عام خلک به فاسد او متفرق شي. نو د قيامت په ورځ به څوک د جبار الله پر وړاندې د هغو کسانو مسوليت پر غاړه واخلي چې ان يوه ورځ يې له خليفه او د اسلام له تطبيق پرته ژوند کړی وي؟

د حزب التحرير – ولايه افغانستان مطبوعاتي دفتر